

ÎNCHEIERE

16 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Oleg Ursu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Oleg Ursu împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sudzucker-Moldova”, intervenient accesoriu Svetlana Matveeva cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 15 aprilie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost respins apelul declarat de Oleg Ursu și a fost menținută hotărârea din 27 noiembrie 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Central,

c o n s t a t ă:

La 29 ianuarie 2015 Oleg Ursu a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 2-5, vol. I).

În motivarea acțiunii reclamantul Oleg Ursu a indicat că la 09 iulie 2013 a fost angajat în calitate de magazioner în cadrul unității de producere Alexandreni a SRL „Sudzucker Moldova”, fiind semnat între aceștia contractul individual de muncă și emis ordinul de angajare.

Reclamantul a susținut că în luna noiembrie a anului 2013 de către administrația pârîtului a fost întocmit graficul concediilor de odihnă pentru anul 2014, potrivit căruia plecarea sa în concediu a fost planificată pentru luna iunie.

Reclamantul a punctat că după ce a făcut cunoștință și a contrasemnat graficul concediilor pentru secția transport a centrului de distribuție din Alexandreni, și-a rezervat foi de odihnă peste hotarele țării.

Reclamantul a precizat că la 17 iunie 2014 a depus o cerere de acordare a concediului anual de odihnă pentru perioada 23 iunie 2014 – 07 iulie 2014, care i-a fost aprobată de administrația pârîtului în aceeași zi.

Reclamantul a remarcat că deoarece anterior semnaseră contract de răspundere materială pentru marfa care era stocată în depozit, în perioada 17-20 iunie 2014 a remis

mai multe adresări către pîrît pentru a fi emis un ordin de predare-primire a mărfii, pentru perioada aflării lui în concediu și stabilirea persoanei responsabile căreia urma să-i fie transmis depozitul. Solicitățile sale însă au rămas fără vreun răspuns, iar pîrîtul pînă la data concediului așa și nu a emis vreun ordin și nici nu a desemnat vre-o persoană responsabilă în acest sens.

Reclamantul a notat că în pofida faptului că începînd cu 23 iunie 2014 se afla în concediu, acesta s-a prezentat totuși la serviciu pentru a preda bunurile aflate în depozit pentru care purta răspundere materială deplină. Însă, nici la acea dată angajatorul nu a emis vreun ordin de predare-primire și nici nu a desemnat o persoană responsabilă.

Reclamantul a subliniat că în perioada 23 iunie 2014 – 07 iulie 2014 s-a aflat în concediu anual de odihnă peste hotarele țării. La 08 iulie 2014 revenind din concediu, s-a prezentat la lucru la orele 08:00 conform regimului de lucru stabilit. La acea dată, însă a constatat că la depozitul ce se afla în gestiunea sa, sigiliul aplicat de acesta a fost rupt, iar o altă persoană elibera marfa din depozit.

Reclamantul a invocat că s-a adresat pentru explicații șefului său, însă a fost redirectionat către secția juridică, care la fel a evitat careva răspunsuri. Deoarece nu a primit careva explicații certe, a depus plîngerii în adresa Inspectoratului de Poliție Sîngerei și a Inspectoratului de Stat a Muncii.

Reclamantul a relevat că de la întoarcerea lui de la Inspectoratul de Poliție Sîngerei, i-a fost restricționat accesul pe teritoriul întreprinderii. Începînd cu 09 iulie 2014 a expediat în adresa pîrîtului nenumărate telegrame, scrisori în vederea explicării interzicerii accesului lui la locul de muncă, însă abia la 20 octombrie 2014 a recepționat scrisoarea angajatorului prin care a fost rugat să se prezinte la oficiul întreprinderii pînă la data de 20 octombrie 2014, pentru a da explicații pe marginea neprezentării lui la serviciu din data de 21 iulie 2014. La fel, în baza aceluiași înscris i s-a comunicat că în caz de neprezentare pînă la data de 20 octombrie 2014, va fi concediat în temeiul art. 86 al. (1) lit. h) Codul muncii.

Reclamantul a relatat că s-a prezentat la SRL „Sudzucker Moldova” și a dat explicații, iar la 07 noiembrie 2014 a fost invitat la ședința comitetului sindical în cadrul căreia s-a pus în discuție demersul angajatorului de eliberare a acordului la concedierea sa conform art. 86 al. (1) lit. h) Codul muncii, care însă a fost respins potrivit procesului-verbal al ședinței din aceeași dată.

Reclamantul a menționat că a solicitat pârâtei achitarea plăților salariale pentru perioada 23 iunie 2014 – 21 octombrie 2014, însă la 15 decembrie 2014 a recepționat prin poștă ordinul nr. 08 din 07 iulie 2014, din conținutul căruia rezultă că a fost concediat începînd cu 07 iulie 2014. La aceeași dată a recepționat și carnetul de muncă.

Reclamantul consideră concedierea sa ilegală, iar cu titlu de consecință solicită anularea ordinului nr. 08 din 07 iulie 2014, restabilirea în funcție, încasarea de la SRL „Sudzucker Moldova” în beneficiul său a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la lucru începînd cu 07 iulie 2014, repararea prejudiciului moral de 50000 de lei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Ulterior, pe parcursul examinării cauzei, reclamantul Oleg Ursu și-a concretizat cerințele și a solicitat anularea ordinului nr. 08 din 07 iulie 2014, restabilirea în funcție, încasarea de la SRL „Sudzucker Moldova” în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la lucru în sumă de 79730 de lei, a penalităților în mărime de 40981,22 de lei, repararea prejudiciului moral de 50000 de lei, încasarea cheltuielilor de judecată în sumă totală de 6555,97 de lei.

Prin hotărârea din 04 decembrie 2015 a Judecătorei Drochia, acțiunea depusă de Oleg Ursu, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 163, 167-173, vol. I).

Prin decizia 17 martie 2016 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de Oleg Ursu și a fost menținută hotărârea din 04 decembrie 2015 a Judecătorei Drochia, sediul Central (f.d. 222-225, vol. I).

Prin decizia din 19 octombrie 2016 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de Oleg Ursu și a fost casată integral decizia din 17 martie 2016 a Curții de Apel Bălți, cu trimiterea cauzei la rejudecare la Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată (f.d. 34-40, vol. II).

Prin decizia din 19 septembrie 2017 a Curții de Apel Bălți, a fost admis apelul declarat de Oleg Ursu și a fost casată integral hotărârea din 04 decembrie 2015 a Judecătorei Drochia, cu trimiterea cauzei la rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată (f.d. 81-87, vol. II).

Prin încheierea din 23 aprilie 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Central, a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu Svetlana Matveeva (f.d. 113, vol. II).

Prin hotărârea din 27 noiembrie 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Central, acțiunea depusă de Oleg Ursu, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 191, 196-199, vol. II).

Prin decizia din 15 aprilie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de Oleg Ursu și a fost menținută hotărârea din 27 noiembrie 2018 a Judecătorei Drochia, sediul Central (f.d. 42-52, vol. III).

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a constatat că eliberarea din funcție a lui Ursu Oleg a fost efectuată în baza propriei cereri, care a fost depusă la data de 23 iunie 2014, iar ordinul nr. 08 de eliberare din funcție a fost emis la 07 iulie 2014, adică cu respectarea rigorilor și a termenului legal prevăzut de art. 85 alin. (1) Codul muncii.

De altfel, instanța de apel a menționat că nici în ședința instanței de fond și nici în ședința instanței de apel, nu s-a făcut dovada depunerii de către apelant a unei cereri prin care să o anuleze pe cea inițială din 23 iunie 2014 sau să și-o retragă.

Instanța de apel a învederat că este nejustificat argumentul apelantului precum că eliberarea sa din funcție ar fi una ilegală, pe motiv că s-a produs în perioada concediului. Or, salariatul are dreptul să desfacă contractul individual de muncă oricând, întrucât necesitatea de a solicita desfacerea contractului individual de muncă poate apărea la salariat nu numai în timpul desfășurării activității, dar și în momentul în care acesta din anumite motive este absent de la locul de muncă (în perioada aflării acestuia în concediu medical, în concediu de odihnă anual, în concediu de studii, în concediu de maternitate, în concediu parțial plătit pentru îngrijirea copilului pînă la vârsta de 3 ani, în concediu suplimentar neplătit pentru îngrijirea copilului în vîrstă de la 3 la 6 ani, în perioada îndeplinirii obligațiilor de stat sau obștești, deplasării în interes de serviciu sau detașării). Prin notificarea angajatorului în scris despre desfacerea contractului, astfel, salariatului i se oferă această posibilitate și nu contează dacă se află la locul de muncă sau nu. În cazul în care salariatul solicită demisia înaintea expirării termenului legal, iar angajatorul este de acord, atunci concedierea se face în perioada care o cere salariatul.

Mai mult ca atât, instanța de apel a relevat că prevederile la care face referire apelantul, adică art. 86 alin. (2) Codul muncii, în cazul de față nu sînt aplicabile. Or, acestea vizează concedierea, adică desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă, și nu demisia.

Instanța de apel a menționat că nu pot fi reținute nici argumentele apelantului Oleg Ursu precum că dînsul și-ar fi continuat activitatea sa de muncă și după data de 07 iulie 2014, or din actele și lucrările dosarului nu s-a constatat prezența lui Oleg Ursu

la locul său de muncă începînd cu 08 iulie 2014. De fapt, nici argumentul apelantului precum că i s-au creat impedimente la accesul pe teritoriul întreprinderii nu poate fi reținut, în condițiile în care o asemenea dovadă la dosar lipsește. Faptul că au fost expediate mai multe telegrame la sediul Drochia a SRL ”Sudzucker Moldova”, nu dovedește aceste impedimente, odată ce la dosar lipsesc adresări din partea sa către: sediul de bază a întreprinderii, organele abilitate din cadrul întreprinderii, persoanele reprezentative al întreprinderii - în vederea restricționării accesului la locul de muncă. Cu atît mai mult, în condițiile în care Oleg Ursu a intenționat continuarea relațiilor de muncă, nu a intervenit în fața angajatorului cu o cerere de retragere sau anulare a cererii de demisie depuse la data de 23 iunie 2014, chestiune perfect legală și care ar fi dovedit cu certitudine intenția dînsului de a continua relațiile de muncă cu SRL „Sudzucker-Moldova” SRL. În aceleași context, plîngerile depuse ulterior celor 14 zile (10 iulie 2014, 11 iulie 2014 și 21 iulie 2014 – f.d. 11-14, vol. I) nu pot fi reținute drept cereri de retragere sau anulare a cererii de demisie din 23 iunie 2014, odată ce ele au fost formulate peste termenul stabilit la art. 84 Codul muncii. Cu atît mai mult, că funcția deținută de Oleg Ursu pînă la demisie, a fost ocupată de un nou salariat – Svetlana Matveeva (f.d. 78, vol. II).

Astfel, Ursu Oleg nu mai poate invoca că a avut intenția de a-și continua relațiile de muncă cu SRL „Sudzucker-Moldova”, odată ce știind cu certitudine că a depus o cerere de demisie și la expirarea termenului legal, angajatorul este în drept să-l demită, însă nu a intervenit în cadrul acestui termen legal cu cereri de retragere/anulare a cererii de demisie, iar SRL „Sudzucker-Moldova” angajase deja un nou salariat. Totodată, procedurile demarate de Ursu Oleg începînd cu 08 iulie 2014 (telegrame, plîngeri) nu-i restabilesc dreptul acestuia la muncă, în condițiile în care sînt adresate peste termenul prevăzut la art. 85 Codul muncii.

De asemenea, instanța de apel a indicat că acordul comitetului sindical la concedierea lui Oleg Ursu conform art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, care a fost solicitat la o dată ulterioară demiterii acestuia, nu dovedește continuitatea raporturilor de serviciu a lui Oleg Ursu, odată ce acesta nu a fost concediat, ci demis, după cum s-a constatat, iar disensiunile legate de felul eliberării din funcție a lui Oleg Ursu și procedurile demarate în acest sens, s-au datorat, după cum a menționat reprezentantul angajatorului, reprezentanților Departamentului resurse umane, care se află în mun. Chișinău și care nu au cunoscut la timp despre evenimentele produse în mun. Drochia. La caz, cererea de demisie, fiind adresată unei persoane neîmputernicite a soluționa asemenea cereri – Andrei Lipcan (directorul Departamentului marketing și vânzări – f.d. 89 vol. I). Cu atît mai mult, în cazul demisiei (art. 85 Codul muncii) un atare acord al comitetului sindical nu este obligatoriu, acordul organului sindical fiind necesar la concediere (art. 86 Codul muncii).

De altfel, prevederile art. 87 alin. (1) Codul muncii vizează interzicerea concedierii fără acordul organului sindical, pe cînd în cazul de față, s-a constatat că eliberarea din funcție a lui Ursu Oleg s-a produs prin demisie (art. 85 Codul muncii) și nu prin concediere (art. 86 Codul muncii).

Instanța de apel a apreciat critic argumentul apelantului precum că din informația Companiei de Asigurării în Medicină ar rezulta că în perioada: 08 octombrie 2013 – 29 decembrie 2014 ar figura în baza de date drept persoană angajată, asigurată de SRL „Sudzucker-Moldova”. De fapt, Compania de Asigurării în Medicină duce evidența salariaților reieșind din informațiile prezentate de angajator, iar neprezentarea conformă sau în termen a acestor date, conduce doar la aplicarea sancțiunilor contravenționale.

Mai mult ca atât, reieșind din informația Companiei de Asigurării în Medicină (f.d. 91 vol. I), rezultă că Oleg Ursu a fost angajat la data de 08 octombrie 2013, ceea ce este în contradicție cu însăși ordinul de angajare și contractul individual de muncă al acestuia. Or, apelantul a fost angajat la SRL „Sudzucker-Moldova” începând cu 10 iulie 2013 (f.d. 56, 62 vol. I). Prin urmare, o asemenea informație nu oferă credibilitate, iar datele din această informație nu corespund realității.

De altfel, verificând în acest context și baza de date a Casei Naționale de Asigurări Sociale, rezultă că contribuțiile sociale au fost achitate pînă la 01 iulie 2014, iar începînd cu 02 ianuarie 2015 aceste contribuții au achitate deja de către noul angajator a lui Oleg Ursu (f.d. 92 vol. I, f.d. 63,69 vol. II).

În concluzie, instanța de apel a menționat că informația prezentată de Compania de Asigurării în Medicină nicidecum nu dovedește continuitatea raporturilor de muncă a lui Ursu Oleg cu SRL „Sudzucker-Moldova” în condițiile neveridicității acesteia.

La 09 august 2019 Oleg Ursu a declarat recurs împotriva deciziei din 15 aprilie 2019 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea cererii de recurs, recurentul Oleg Ursu a reiterat aceleași argumente care au fost indicate și în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, insistînd asupra faptului că instanțele ierarhic inferioare nu au elucidat problemele de drept constatate prin decizia din 19 octombrie 2016 a Curții Supreme de Justiție.

Suplimentar, recurentul a menționat că instanțele de ierarhic inferioare nu au elucidat și dat apreciere următoarele circumstanțe: acordarea concediului de odihnă din 23 iunie 2014, luînd în considerație prezența unei cereri de demisie datată cu aceeași dată - 23 iunie 2014; emiterea ordinului de concediere, la 07 iulie 2014, în perioada aflării sale în concediul anual de odihnă, pînă la 08 iulie 2014; invitarea sa, pentru data de 20 octombrie 2014, pentru a da explicație pentru nepezentarea la serviciu începînd cu 21 iulie 2014; solicitarea la 07 noiembrie 2014 a acordului organizației sindicale cu privire la eiberarea acordului de a fi concediat în baza art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii; aducerea la cunoștință a ordinului de concediere din 07 iulie 14, doar la 15 decembrie 2014; expedierea în adresa sa a carnetului de muncă doar la 15 decembrie 2014; prezentarea rapoartelor la Compania Națională de Asigurări în Medicină, în care se indică că la 29 decembrie 2019 este înregistrat ca persoană angajată la SRL „Sudzucker-Moldova”; motivul reținerii carnetului de muncă din 07 iulie 2014 și pînă la 15 decembrie 2014; posibilități sale de a se angaja și munci în perioada 07 iulie 2014 - 15 decembrie 2014, nefiind informat despre existența unui ordin de concediere și în lipsa carnetului de muncă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din 15 aprilie 2019 a Curții de Apel Bălți a fost expediată părților la proces, la 13 iunie 2019, conform informației anexate la materialele cauzei (f.d. 53, vol. II), și a fost recepționată de Oleg Ursu, la 18 iunie 2019 (f.d. 55, vol. III).

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul a fost declarat de Oleg Ursu, la 09 august 2019, cu respectarea termenului indicat la art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă.

La 28 august 2019, în adresa intimatei SRL „Sudzucker-Moldova” a fost expediată copia recursului declarat de Oleg Ursu (f.d. 76, vol. III).

La 02 octombrie 2019 intimata SRL „Sudzucker-Moldova” a depus referință, prin care a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de Oleg Ursu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că, normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Respectiv, instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs, cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de Oleg Ursu, se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar, se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv, numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat de Oleg Ursu nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmerts împotriva Suediei hotărâre din 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1-1¹) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 Cod de procedură civilă și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului se plasează pe pagina web a Curții Supreme de Justiție la data emiterii și se transmite tuturor participanților la proces și reprezentanților acestora.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Oleg Ursu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Oleg Ursu împotriva deciziei din 15 aprilie 2019 a Curții de Apel Bălți, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Oleg Ursu împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sudzucker-Moldova”, intervenient accesoriu Svetlana Matveeva cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan